

Το θαύμα της Παναγίας - τα Χριστούγεννα του 1951

/ [Πεμπουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Κάπου, σε μια κομμουνιστική φυλακή έζησε και έπαθε ένας άνθρωπος, ο οποίος είμαι πεπεισμένος ότι θα αγιοκαταταχθεί. Είναι ο Βαλέριος Γκαφέγκου. Πέθανε στην φυλακή Τίργου Όκνα. Ένας νέος με μια ψυχή σαν τον κρίνο, τον οποίο, λόγω της αγνείας του, ντρεπόσουν να τον κοιτάξεις στα μάτια. Ήταν μόνο πετσί και κόκκαλο, γεμάτος αρρώστια και φυματίωση, αλλά τα μάτια του ήταν πάντοτε φωτεινά και γεμάτα χαμόγελο.

(από το βιβλίο «Ο Άγιος των φυλακών - Ο Βαλέριος Γκαφένκου» του π.
Κωνσταντίνου Βοϊτσέσκου)

Εκείνη την νύχτα των Χριστουγέννων δεν θα μπορέσω ποτέ να την ξεχάσω. Πήγαινα συνεχώς από τον έναν άρρωστο στον άλλο, παίρνοντας τον σφυγμό τους και βοηθώντας τους. Καμιά φορά κοιτούσα και τον Βαλέριο. Ήταν χαρούμενος, ευτυχισμένος μέσα του, με τα μάτια κλειστά, με το κεφάλι στο στήθος του.

Μόλις τελείωσα τις δουλιές μου, ένιωσα ότι με καλούσε με τα μάτια, ότι με παρακαλούσε να πάω σ'αυτόν. Με κοίταξε με ένα τόσο διαπεραστικό βλέμμα ως ποτέ άλλοτε. Έκανε το σημείο του Σταυρού, και ύστερα με πήρε από το χέρι. Ένα βαθύ ρίγος με κατέλαβε. Αισθανόμουν ότι έχει κάτι σημαντικό να μου ομολογήσει. Ο Βαλέριος κοίταξε καταγής και μού είπε ήρεμος:

– Αυτή την νύχτα έμεινα άυπνος. Περίμενα να έρθει στο νου μου η μουσική για τα κάλαντα που είχα γράψει. Ήθελα να είναι πολύ όμορφη. Την έψαλα νοερά. Την έβλεπα να κατέβαινει σ'εμένα από τον ουρανό. Λίγο δύσκολο για μένα, αφού δεν ξέρω νότες και πρέπει να το κάνω κατά αυτί. Λοιπόν, ήμουν ξυπνητός, νηφάλιος και γαλήνιος, όταν ξαφνικά είδα ότι κρατούσα στο χέρι την φωτογραφία της Σέτας (της κοπέλας που αγαπούσε). Κατάπληκτος από αυτό το γεγονός, κοίταξα ψηλότερα και είδα την Παναγία, ντυμένη στα λευκά, όρθια, ζωντανή, πραγματική. Ήταν χωρίς το Βρέφος. Η παρουσία της μου φαινόταν φυσική. Η Θεοτόκος ήταν αληθινά δίπλα μου. Ήμουν ευτυχισμένος. Είχα ξεχάσει όλα. Ο χρόνος δεν υπήρχε

πια. Τότε Αυτή μου είπε: «Εγώ είμαι ο έρως σου! Μη φοβάσαι. Να μην έχεις καμία αμφιβολία. Η νίκη θα είναι του Υιού μου. Εκείνος αγίασε τώρα αυτό τον τόπο για τα μέλλοντα. Οι δυνάμεις του σκότους αυξάνουν και ακόμη θα απειλούν τον κόσμο, αλλά θα καταστραφούν. Ο Υιός μου περιμένει τους ανθρώπους να επιστρέψουν στην πίστη. Σήμερα οι υιοί του σκότους είναι πιο τολμηροί από τους υιούς του φωτός. Αν και θα σας φαίνεται ότι δεν υπάρχει πια πίστη στην γη, να ξέρετε, όμως, ότι η λύτρωση θα'ρθεί, αλλά με πυρ και φλόγα. Ο κόσμος πρέπει ακόμα να πάσχει. Όμως εδώ υπάρχει πολλή πίστη και ήρθα να Σας εμψυχώσω. Έχετε θάρρος, ο κόσμος είναι του Χριστού!». Και μετά η Παναγία εξαφανίστηκε και έμεινα γεμάτος χαρά.

Ο Βαλέριος μιλούσε απλά, ανοιχτά, χωρίς κανένα ίχνος υπεροψίας. Το ταπεινό του φρόνημα και η ειρήνη, με τα οποία μου είχε μιλήσει, έδειχναν ότι δεν βρισκόταν σε πλάνη. Κάναμε μαζί μια σύντομη προσευχή. Και μέσα στη σιγή του δωματίου 4 για τους ετοιμοθανάτους οι ψυχές μας έγιναν για μια στιγμή κλίμακα προς τον ουρανό. (...)

Η πνευματική ατμόσφαιρα στη φυλακή Τίργου Όκνα ήταν πολύ υψηλή. Ανακαλύφθηκε ο Χριστιανισμός στις πρώτες του μορφές. Βιώθηκε η καρδιακή προσευχή όπως στους καιρούς μιας έντονης πνευματικότητας. Η αγάπη που υπήρχε μεταξύ μας ήταν τόσο δυνατή, ώστε η φοβερή τρομοκρατία την οποία ζούσαμε δεν μπορούσε να την καταργήσει.

Υπήρχε μεγάλος ανταγωνισμός στην αλληλοπροσφορά. Κανένας δεν ανήκε στον εαυτό του, αλλά στην κοινότητα. Όλα ήταν κοινά και ο καθένας έδινε με χαρά και το πουκάμισο και το ψωμί και τα φάρμακα και την ίδια του τη ζωή – ο ένας για τον άλλο, ο ένας για όλους και όλοι για τον καθένα. Ήμασταν μια ψυχή, μια θέληση, ένα φρόνημα, μια ελπίδα. Έτσι μεγαλώνουμε πνευματικά και ενωνόμασταν όλο και περισσότερο με τον Χριστό, που γινόταν αισθητός, ζωντανός, παρών και ενεργός.

Όταν ένας από μας βρισκόταν σε ψυχικό κίνδυνο, απειλούμενος να πέσει, όλοι τρέχαμε σε βοήθειά του. Εκεί μάθαμε ότι όχι μόνο η προσευχή του ενός για τον άλλο είναι αναγκαία, αλλά και η αγάπη, η ομολογία, ο λόγος, η προτροπή, το παράδειγμα, το θάρρος και ο κίνδυνος να σηκώσεις το φορτίο του άλλου. Διότι όλοι περνούσαμε δύσκολες σωματικές και ψυχικές δοκιμασίες και αν δεν υπήρχαν ο στενός ψυχικός δεσμός μεταξύ μας, η γενναία στήριξη και η απόλυτη προσφορά, όλοι θα είχαμε γκρεμιστεί σε εκείνες τις ανυπόφορες συνθήκες.

(«Η επιστροφή στον Χριστό» του Ιωάννη Ιανολίντε)

**Κείμενο μεταφρασμένο για πρώτη φορά στα ελληνικά από την Ιερά Μονή
Διακονέστι-Ρουμανία**